

Rolnummer 2182
Arrest nr. 108/2002 van 26 juni 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over de algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977, gesteld door het Hof van Beroep te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

Bij arrest van 3 mei 2001 in zake het openbaar ministerie en de Minister van Financiën tegen J. Boersma en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 22 mei 2001, heeft het Hof van Beroep te Gent de prejudiciële vragen gesteld.

« 1. of de bepalingen van hoofdstukken XVIII (bewaking en verzegeling), XX (visitatie en peiling), XXI (bijzondere bepalingen betreffende de visitatie en peiling inzake de accijnzen) en XXII (controlemaatregelen) van de algemene wet van 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, nu de bevoegdheden die aan de onderzoekers inzake douane en accijnzen worden toegekend dermate verschillen van de bevoegdheden in het kader van strafvordering en strafrechtspleging in het algemeen, en de onafhankelijkheid aan de verdachte–geadministreerde niet waarborgen zoals dit het geval is in gemeen recht;

2. of artikel 265 van het koninklijk besluit van 18 juli 1977 tot coördinatie van de algemene bepalingen inzake douane en accijnzen inzake de strafrechtelijke aansprakelijkheid geen discriminatie inhoudt ten opzichte van het algemeen strafrecht en bijgevolg de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in zoverre dat deze bepaling een objectieve en *quasi* absolute strafrechtelijke verantwoordelijkheid van personen weerhoudt voor de daden van hun bedienden, arbeiders, knechten en verdere door hen bezoldigde personen;

3. of de artikelen 265, § 3, 266 en 283 van het koninklijk besluit van 18 juli 1977 tot coördinatie van de algemene bepalingen inzake douane en accijnzen inzake de strafrechtelijke aansprakelijkheid geen discriminatie inhouden ten opzichte van het algemeen strafrecht en bijgevolg de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre dat deze bepalingen de strafrechter nog bevoegd achten om uitspraak te doen over de civielrechtelijke rechtsovereenkomst, na strafrechtelijke uitspraak ».

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

J. Boersma, zaakvoerder, en consorten werden voor de Correctionele Rechtbank te Dendermonde gedaagd, ervan verdacht aan goederen - die het voorwerp uitmaken van de communautaire documenten T2, geldig gemaakt op buitenlandse douanekantoren -, zonder voorafgaande toelating van de Administratie der douane en accijnzen, een andere bestemming te hebben gegeven dan in de documenten uitdrukkelijk is aangeduid. Op die goederen waren belastingen (accijns, bijzondere accijns en B.T.W.) verschuldigd. Andere tenlasteleggingen hadden betrekking op onder meer de niet-aangifte van grote hoeveelheden gelode benzine en dieselgasolie als belastbare stock onder verbruiksstelsel, in voorraad op 1 april 1992, ter gelegenheid van de verhoging van de bijzondere accijns. De Correctionele Rechtbank achtte de feiten ten laste van de verdachten, met uitzondering van één, bewezen en veroordeelde de betrokkenen.

Tegen dat vonnis werd hoger beroep ingesteld. Op verzoek van verscheidene beklaagden heeft het Hof van Beroep te Gent een prejudiciële vraag gesteld, waarop het Arbitragehof met het arrest nr. 40/2000 heeft geantwoord.

Na kennis te hebben genomen van dat arrest verzoeken sommige beklaagden nog andere prejudiciële vragen voor te leggen aan het Arbitragehof. In het voormelde arrest van 3 mei 2001 gaat het Hof van Beroep in op dat verzoek. Alvorens nader te oordelen stelt het de hiervoor aangehaalde prejudiciële vragen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 22 mei 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikkingen van 22 mei 2001 en 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters J.-P. Moerman en E. Derycke.

Bij beschikking van 19 juli 2001 heeft de voorzitter in functie de termijn voor het indienen van een memorie verlengd tot 15 september 2001.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 20 juli 2001 ter post aangetekende brieven; bij dezelfde brieven is kennisgegeven van de beschikking van 19 juli 2001.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 27 juli 2001.

Memories zijn ingediend door :

- J. Ryde, wonende te 8200 Brugge, Gistelsesteenweg 261/20, bij op 11 september 2001 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 12 september 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 31 oktober 2001 ter post aangetekende brieven.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 1 december 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 23 oktober 2001 en 30 april 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 22 mei 2002 en 22 november 2002.

Bij beschikking van 26 maart 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 17 april 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 28 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 17 april 2002 :

- zijn verschenen :

- . Mr. L. Devos *loco* Mr. J. Van Severen en Mr. E. Pexsters, advocaten bij de balie te Brugge, voor J. Ryde;

- . Mr. P. Pels *loco* Mr. P. Vancaeneghem, advocaten bij de balie te Gent, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en L. François verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

A.1. J. Ryde, één van de beklaagden voor de verwijzende rechter, is van oordeel dat de prejudiciële vragen bevestigend moeten worden beantwoord. Zijn argumentatie is evenwel beperkt tot enkele artikelen van de algemene wet inzake douane en accijnzen (hierna : A.W.D.A.).

Terwijl op grond van artikel 182 van de A.W.D.A. elk voertuig kan worden doorzocht zodra een vermoeden bestaat dat er goederen in worden vervoerd, zo betoogt J. Ryde, zijn voor een gemeenrechtelijke doorzoeking van een voertuig op grond van artikel 29 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt redelijke objectieve gronden noodzakelijk.

De medewerkingsplicht die uit de artikelen 199, 200, 201, 203 en 207 van de A.W.D.A. voortvloeit is volgens J. Ryde onaanvaardbaar omdat aan het niet voldoen van die plicht strafsancities zijn verbonden. Dit zou niet te verzoenen zijn met het niet-incriminatiebeginsel, gewaarborgd door artikel 14.3.g van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en met de rechten van de verdediging zoals die gelden in de gemeenrechtelijke strafprocedure.

Ten slotte wijst J. Ryde erop dat artikel 205 van de A.W.D.A. een omkering van de bewijslast inhoudt, die in de gemeenrechtelijke strafprocedure steeds bij de vervolgende overheid ligt. Dit zou in strijd zijn met artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met artikel 14.2 van het voormelde Internationaal Verdrag.

A.2. De Ministerraad betwist in hoofdorde de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag, die in zeer algemene en vage bewoordingen is gesteld. Ze heeft betrekking op vier hoofdstukken van de A.W.D.A. zonder aanduiding van de knelpunten. De meeste bepalingen van die hoofdstukken zouden overigens niet aan de orde zijn in het geschil voor de verwijzende rechter. De Ministerraad meent dan ook dat de vraag zijn recht op verdediging schendt en verzoekt het Hof de vraag te herformuleren, nadat de andere partijen hebben aangeduid welke specifieke bevoegdheden hen onverenigbaar met de Grondwet lijken.

In ondergeschikte orde meent de Ministerraad dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Terwijl hij zich in zijn memorie noodgedwongen beperkt tot een summiere bespreking van de in het geding zijnde bepalingen en in essentie verwijst naar de arresten nrs. 40/2000, 141/2000 en 16/2001, gaat de Ministerraad in zijn memorie van antwoord nader in op de door J. Ryde verwoorde grieven.

Wat de visitatieregeling inzake douane en accijnzen betreft, is de Ministerraad van oordeel dat het onderscheid met het gemeenrechtelijk onderzoek van voertuigen aan een wettig doel beantwoordt - de bestrijding van een specifieke, veel voorkomende vorm van fraude - en noodzakelijk is voor de goede werking van een democratische samenleving. Aangezien er slechts een nuanceverschil is met het gemeen recht, kan er van onevenredigheid geen sprake zijn.

Ook de medewerkingsplicht in het kader van de fiscale controle dient volgens de Ministerraad een wettig doel, namelijk het mogelijk maken van een effectieve controle. De strafrechtelijke sancties waarin is voorzien om die verplichting kracht bij te zetten zouden geen onevenredig karakter hebben vermits (a) de medewerkingsplicht enkel rust op personen die uit hoofde van hun handel of hun beroep in contact staan met de Administratie der douane en accijnzen, (b) er garanties zijn ingebouwd (de verplichting om toelichting te verschaffen strekt niet verder dan het controleonderzoek, de betrokkene staat niet onder eed en hij wordt ondervraagd door een ambtenaar met een hogere graad), en (c) het zwijgrecht enkel een plaats heeft in het strafonderzoek en in het strafproces, doch niet in de fiscale controle.

Wat ten slotte de omkering van de bewijslast betreft, komt de Ministerraad na een bondig onderzoek tot de vaststelling dat artikel 205 van de A.W.D.A. evenmin onevenredig is met het door de wetgever beoogde doel de omvang en de frequentie van de fraude te bestrijden in een bijzonder technische en grensoverschrijdende materie.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

A.3. De Ministerraad verwijst naar het arrest nr. 43/2001, waarin het Hof op een soortgelijke vraag heeft geantwoord.

Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

A.4. Volgens de Ministerraad behoeft de vraag geen antwoord, voor zover ze betrekking heeft op de artikelen 265, § 3, en 266 van de A.W.D.A., aangezien die artikelen niet van toepassing zijn in geval van vrijspraak. In geval van een strafrechtelijke veroordeling is er geen verschil in behandeling vermits de strafrechter dan steeds bevoegd is om uitspraak te doen over de civielrechtelijke vordering.

De regel dat de rechter bij wie de strafvordering aanhangig is zelfs in geval van vrijspraak uitspraak doet over de burgerlijke vordering tot betaling van de ontdoken rechten en accijnzen wijkt af van de algemene regel dat de strafrechter zich in geval van vrijspraak onbevoegd verklaart op burgerlijk vlak, maar dat onderscheid zou op een objectief criterium berusten dat in verband staat met het nagestreefde doel. De Ministerraad wijst in dat verband op het bijzonder technische en grensoverschrijdende karakter van het douane- en accijnsrecht en op het feit dat de Administratie der douane en accijnzen steeds partij is in de strafprocedure. Een tweede procedure zou derhalve zowel voor het gerechtelijk apparaat als voor de betrokken partijen bijzonder belastend zijn. Ten slotte kan de uitzondering niet onevenredig worden genoemd ten aanzien van de beklaagde nu hij voor de strafrechter alle rechten van de verdediging geniet die hij ook voor de burgerlijke rechter zou doen gelden.

- B -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.1.1. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de bepalingen van hoofdstukken XVIII, XX, XXI en XXII van de algemene wet inzake douane en accijnzen (hierna : A.W.D.A.) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat « de bevoegdheden die aan de onderzoekers inzake douane en accijnzen worden toegekend dermate verschillen van de bevoegdheden in het kader van strafvordering en strafrechtspleging in het algemeen, en de onafhankelijkheid aan de verdachte–geadministreerde niet waarborgen zoals dit het geval is in gemeen recht ».

B.1.2. Hoofdstuk XVIII bevat bepalingen inzake bewaking en verzegeling. Hoofdstuk XX bevat bepalingen inzake visitatie en peiling. Hoofdstuk XXI bevat bijzondere bepalingen betreffende visitatie en peiling inzake de accijnzen en hoofdstuk XXII bevat controlemaatregelen. In totaal omvatten die hoofdstukken meer dan dertig bepalingen met verschillende strekking.

B.1.3. Nu noch de bewoordingen van de vraag, noch de motieven van de verwijzingsbeslissing, preciseren welke bepalingen van de A.W.D.A. ter toetsing worden voorgelegd - een loutere opsomming van hoofdstukken van die wet volstaat geenszins - en evenmin op voldoende duidelijke wijze aangeven hoe die bepalingen het gelijkheidsbeginsel zouden kunnen schenden, kan het Hof niet onderzoeken of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden. Het toelaten van zulk een vage en algemene vraagstelling zou bovendien ertoe leiden dat het tegensprekelijk karakter van de rechtspleging voor het Hof in het gedrang wordt gebracht, nu de partij die opkomt voor de verdediging van de in het geding zijnde wetsbepalingen niet in de gelegenheid is gesteld een dienstig verweer te voeren.

B.1.4. De eerste prejudiciële vraag is niet ontvankelijk.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of artikel 265 van de A.W.D.A. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre het « een objectieve en *quasi* absolute strafrechtelijke verantwoordelijkheid van personen weerhoudt voor de daden van hun bedienden, arbeiders, knechten en verdere door hen bezoldigde personen ».

B.3. Artikel 265 van de A.W.D.A. luidt :

« § 1. Alle kooplieden, trafikanten, fabrikanten, neringdoende lieden, schippers, voerlieden en verdere personen, welke wegens hun handel of bedrijf, en particulieren, welke wegens hun bijzondere zaken in enige betrekking zouden staan met de administratie, zullen te

dezen aanzien verantwoordelijk zijn voor de daden van hun bedienden, arbeiders, knechten of verdere door hen bezoldigde personen, voor zover die daden tot het door hen uitgeoefend bedrijf betrekkelijk zijn.

§ 2. Wanneer zodanige kooplieden of andere in § 1 vermelde personen bekeurd worden, wegens fraude of andere overtreding van deze wet of van de bijzondere wetten, en zij tot hun verontschuldiging zouden willen beweren dat zulks door hun bedienden, knechten of arbeiders, buiten hun kennis is geschied, zullen zij desniettemin, en ondanks hun onbewustheid der daad, de boeten oplopen op dusdanige misdrijven gesteld.

§ 3. De natuurlijke personen of de rechtspersonen zijn burgerlijk en hoofdelijk aansprakelijk voor de geldboeten en kosten die het gevolg zijn van de veroordelingen die ingevolge de wetten inzake douane en accijnzen tegen hun gemachtigden of bestuurders, zaakvoerders of vereffenaars zijn uitgesproken wegens misdrijven die zij in die hoedanigheid hebben begaan. »

B.4. Artikel 265, §§ 1 en 2, van de A.W.D.A. regelt de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de aansteller.

B.5. De in artikel 265, § 1, gevestigde aansprakelijkheid is, zoals het Hof van Cassatie heeft vastgesteld, van strafrechtelijke aard en is algemeen in die zin dat ze zich uitstrekt tot de daden van eenieder die, al dan niet bezoldigd, de in dat artikel genoemde persoon, hier genoemd « de aansteller », bijstaat in zijn activiteit of bedrijf of hem daarin vervangt op voorwaarde dat die inbreuken verband houden met de beroepsbezigheid van de aansteller.

Volgens dezelfde rechtspraak strekt die aansprakelijkheid zich uit tot alle soorten van straffen, met inbegrip van de gevangenisstraf. Evenwel wordt ze beperkt tot de betaling van de geldboete ingeval de aansteller bewijst dat het betrokken misdrijf buiten zijn kennis is geschied (artikel 265, § 2, van de A.W.D.A.).

B.6. Met de voornoemde bepalingen beoogde de wetgever te verzekeren dat de aansteller zich niet op zijn onschuld zou kunnen beroepen door te beweren dat hij vreemd is gebleven aan de inbreuk gepleegd door zijn personeel. De wetgever wou daarbij de aansteller verantwoordelijk stellen die, naar zijn oordeel, als eerste voordeel zou halen uit de fraude waarvan hij zou beweren dat hij er niet op de hoogte van was.

B.7.1. De aan de Belgen toegekende rechten en vrijheden moeten krachtens artikel 11 van de Grondwet zonder discriminatie worden gehandhaafd. Die rechten en vrijheden omvatten de waarborgen welke voortvloeien uit de algemene beginselen van het strafrecht.

B.7.2. Door de aansteller strafrechtelijk verantwoordelijk te stellen voor de handelingen van zijn aangestelden vermoedt de wetgever niet alleen dat die aansteller uit de fraude voordeel heeft gehaald maar ook dat hij eraan heeft meegewerkt.

B.7.3. Enerzijds, kunnen de vervolgende overheden op grond van de algemene bepalingen van hoofdstuk VII van het Strafwetboek betreffende de « deelneming van verscheidene personen aan eenzelfde misdaad of wanbedrijf » aantonen dat de aansteller eventueel mededader of medeplichtige van het misdrijf inzake douane is. De wetgever kan weliswaar, zonder het gelijkheidsbeginsel te schenden, een eigen systeem voor opsporing, vaststelling en vervolging ontwikkelen dat afwijkt van het gemeen recht, teneinde de omvang en de frequentie van de fraude inzake douane en accijnzen te bestrijden. Hij kan ook de elementen bepalen die eigen zijn aan de inbreuken op die regels, aangezien de bestraffing ervan vaak wordt bemoeilijkt door het aantal personen die betrokken zijn bij de handel en het vervoer van de goederen waarop die rechten verschuldigd zijn. Maar door het algemene en onweerlegbare karakter ervan bereikt het vermoeden dat in de in het geding zijnde bepaling is vastgelegd, die doelstelling door een zwaarwichtige inbreuk op het fundamentele beginsel van het persoonlijke karakter van de straffen.

B.7.4. Anderzijds, moet worden opgemerkt, dat met betrekking tot de bezorgdheid van de wetgever om de werkelijke betaling van de boeten te vergemakkelijken en de aansteller ertoe aan te zetten zijn aangestelden te verbieden inbreuken inzake douane te begaan, artikel 265, § 3, van de A.W.D.A. de aansteller burgerlijk aansprakelijk maakt voor de boeten en kosten waartoe zijn aangestelden werden veroordeeld. Die bepaling is van die aard dat zij de aansteller ervan moet overtuigen zich enkel met betrouwbare medewerkers te omringen en op hen een werkelijk toezicht uit te oefenen.

B.7.5. Daaruit volgt dat het betwiste vermoeden, dat in strijd is met het beginsel van het persoonlijke karakter van de straffen, niettegenstaande de afzwakking vervat in paragraaf 2

van de in geding zijnde bepaling, op onevenredige wijze inbreuk maakt op de principes die de bewijslast in strafzaken moeten beheersen.

B.8. De tweede prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

B.9. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de artikelen 265, § 3, 266 en 283 van de A.W.D.A. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden in zoverre « deze bepalingen de strafrechter nog bevoegd achten om uitspraak te doen over de civielrechtelijke rechtsvordering, na strafrechtelijke uitspraak ».

B.10. Artikel 266 van de A.W.D.A. luidt :

« § 1. Behoudens tegenstrijdige beschikking in bijzondere wetten en onverminderd de boeten en verschuldigdverklaringen ten bate van de Schatkist, zijn de overtreders, hun medeplichtigen en de voor het misdrijf aansprakelijke personen solidair gehouden tot betalen van de rechten en taksen welke door de fraude aan de Schatkist werden onttrokken, zomede van de eventueel verschuldigde nalatigheidsinteressen.

§ 2. De voor een zaak ingevorderde sommen worden bij voorrang aangewend tot betaling van de nalatigheidsinteressen en van de rechten en taksen. »

Artikel 283 van de A.W.D.A. luidt :

« Wanneer de overtredingen, fraudes, misdrijven of misdaden, in de artikelen 281 en 282 bedoeld, onverminderd de strafvordering, tevens tot betaling van rechten of accijnzen, en alzo tot een civiele actie aanleiding geven, zal de kennisneming en berechting daarvan in beide opzichten tot de bevoegde criminele of correctionele rechter behoren. »

B.11. De Ministerraad voert aan dat de prejudiciële vraag, voor wat de artikelen 265, § 3, en 266 van de A.W.D.A. betreft, feitelijke grondslag mist, daar de in die bepalingen vervatte regelingen enkel kunnen worden toegepast in geval van een strafrechtelijke veroordeling van de beklaagde.

B.12. De artikelen 265, § 3, en 266 van de A.W.D.A. zijn vreemd aan de regel, in zake douane en accijnzen, dat de rechter bij wie de strafvordering aanhangig is, zelfs in geval van een vrijspraak, uitspraak doet over de burgerlijke vordering tot betaling van de ontdoken rechten en accijnzen. Bijgevolg laat het Hof bij zijn onderzoek die bepalingen buiten beschouwing.

B.13. Aan het Hof wordt gevraagd of artikel 283 van de A.W.D.A. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre het artikel de strafrechter nog bevoegd acht om uitspraak te doen over de burgerlijke vordering, na een strafrechtelijke vrijspraak, terwijl in andere materies dan de douane en accijnzen de strafrechter niet meer bevoegd is om uitspraak te doen over de burgerlijke vordering, in geval van vrijspraak van de beklaagde.

B.14. De in artikel 283 van de A.W.D.A. bedoelde burgerlijke vordering tot betaling van de rechten en accijnzen vloeit, volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie, niet voort uit het misdrijf maar is rechtstreeks gegrond op de wet die de betaling van de rechten en accijnzen oplegt, zodat de strafvordering en de burgerlijke vordering losstaan van elkaar.

Volgens dezelfde rechtspraak moet daarom de strafrechter, wanneer hij de beklaagde vrijspreekt, niettemin uitspraak doen over de burgerlijke vordering tot betaling van de rechten en accijnzen waarvan hij tegelijkertijd met de strafvordering kennis heeft genomen.

B.15. De wetgever wilde, door de bepalingen van de algemene wet inzake douane en accijnzen aan te nemen, een eigen systeem voor strafrechtelijke opsporing en vervolging ontwikkelen, teneinde de omvang en de frequentie van de fraude te bestrijden in die bijzonder technische en vaak grensoverschrijdende materie, die mede grotendeels door een uitgebreide Europese regelgeving wordt beheerst. Het gegeven dat de wetgever in die specifieke aangelegenheid is afgeweken van het gemeen recht, is op zich niet discriminerend.

B.16. Er moet evenwel worden nagegaan of de in het geding zijnde bepaling geen onverantwoord verschil in behandeling teweegbrengt, tussen, enerzijds, personen die worden vervolgd wegens inbreuken op de A.W.D.A., en, anderzijds, personen die worden vervolgd wegens inbreuken op andere strafbepalingen.

B.17. Het verschil in behandeling tussen beklaagden in een zaak van douane en accijnzen en in een zaak van gemeen strafrecht berust op een objectief criterium van onderscheid op grond van de aard van de bij wet omschreven misdrijven.

B.18. Om de redenen uiteengezet in B.14 en B.15 en rekening houdend met het feit dat bij de toepassing van artikel 283 van de A.W.D.A. de rechtsonderhorige dezelfde waarborgen en rechten geniet als de rechtsonderhorige tegen wie de vordering tot betaling van de rechten en accijnzen voor de burgerlijke rechter wordt gebracht (artikel 280 van de A.W.D.A.), is de in het geding zijnde bepaling niet zonder redelijke verantwoording.

B.19. De derde prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- De eerste prejudiciële vraag is niet ontvankelijk.
- Artikel 265, §§ 1 en 2, van de algemene wet inzake douane en accijnzen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.
- Artikel 283 van dezelfde wet schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 26 juni 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts